

Arrest

nr. 180 056 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.L. BROCORENS en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, H.(...) N.(...) M.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Hazara te zijn. U werd 21 jaar geleden geboren in het dorp Qul-e-Khush , district His-e-Awal Behsud, provincie Maidan-Wardak. U woonde er met uw ouders en één van uw zussen. Twee andere zussen zijn getrouwd en leven elders in het district.

Uw regio wordt gekenmerkt door een aanhoudend landconflict tussen Hazara's en Kuchi-nomaden. Elk jaar, in de periode van 'saur/jauza' tot 'mizan/aqrab' (wat overeenkomt met de periode van eind april/mei tot eind september/ november) ontstaan er gevechten wanneer de Kuchi's naar dit gebied trekken. Elk

jaar worden dan ook lokale vrijwilligers gezocht om mee te vechten. U nam niet deel aan deze gevechten.

Op een dag in juni 2015 kwamen er twee mannen van commandant A.(...) P.(...) naar uw winkel. Zij vroegen u om met hen mee te vechten tegen de Kuchi's. U weigerde waarop ze zeiden dat u met of zonder uw wil zou meevechten. Zij rapporteerden aan A.(...) P.(...) dat u weigerde te vechten waarna hij besloot met uw vader te gaan praten. Hij vertelde uw vader dat, indien u niet zou meevechten, jullie de streek moesten verlaten en al jullie bezittingen zouden moeten achterlaten. Daarop besloot u toch mee te gaan.

U ging naar de regio van Sareh Alasang waar er op dat moment gevechten plaats vonden en werd er ingedeeld bij de gewone burgers. De volgende ochtend zag A.(...) P.(...) u en hij stuurde u naar de eerste frontlinie, bij de ervaren strijders. U zei dat u dat niet kon omdat u niet wist hoe u moest vechten en geen enkele ervaring had. Vervolgens beschuldigde A.(...) P.(...) u banden te hebben met de Kuchi's, sloeg hij u en gaf hij bevel aan zijn mannen u ineen te slaan. U raakte ernstig gewond - ondermeer aan uw nieren - en werd enkele dagen later, nl. in de periode tussen 10-15 saratan 1394 (18-23 juni 2015) - na bezoeken aan twee ziekenhuizen in Afghanistan - naar een ziekenhuis in het Pakistaanse Quetta gestuurd. Daar bleef u twee maanden en een half. Toen u hersteld was, belde u naar huis en daar vertelden ze u dat u beter niet naar huis kon komen uit angst voor nog meer problemen. Hierna vertrok u naar Europa.

Sinds uw vertrek is commandant A.(...) P.(...) nog op zoek gegaan naar u. Toen uw vader hem vertelde dat u er niet was is hij jullie winkel gaan leeghalen.

Op 20 november 2015 kwam u aan in België en op 27 november 2015 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: de taskara's (identiteitsbewijzen) van u en uw vader, medische documenten en foto's van in brand gestoken huizen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie doch wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen in verband met de beschuldigingen van spionage en samenwerking met de Kuchi's aan uw adres onvoldoende overtuigend zijn. Zo beweert u dat ze u zien als een spion voor de Kuchi's omdat de Kuchi's in de jaren 1381 tot '83 (maart 2002-februari 2005) in uw winkel producten kwamen kopen (CGVS vragen 70-72). Dit kan echter niet beschouwd worden als een geloofwaardige reden om u te zien als iemand met banden met de Kuchi's. U zegt zelf 20 jaar oud te zijn, wat betekent dat u minstens 6 maar maximum 9 jaar oud moet zijn geweest toen de Kuchi's naar jullie winkel kwamen (CGVS 12/05/2016, vragen 14-16). Dat iemand van die leeftijd verantwoordelijk wordt gehouden voor de klanten die naar de winkel komen is absoluut niet aannemelijk. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u toen al samen met uw vader in de winkel stond. Dit is echter een onvoldoende verklaring voor het feit dat die commandant en de andere mensen u zagen als iemand die banden onderhoudt met de Kuchi's. Bovendien kwamen de Kuchi's daarna niet meer naar de winkel. Dat het bezoek van de Kuchi's slechts drie opeenvolgende jaren, elf tot veertien jaar geleden, zulke verregaande gevolgen voor u zou hebben, is niet geloofwaardig. Bovendien zou eerder uw vader hierdoor problemen moeten gekregen hebben: hij was toen de verantwoordelijke van de winkel én een volwassen man. Uit uw verklaringen blijkt echter op geen enkele manier dat hij hierdoor enige problemen heeft gekend. Voordien u trouwens ook niet. Moesten deze beschuldigingen op de waarheid berusten, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u, zowel als uw vader, hier eerder problemen mee gekregen zou hebben. Dit is niet gebeurd, waardoor hier weinig belang aan gehecht hoeft te worden. De enige andere aanwijzing voor deze beschuldigingen is dat de mensen zeggen dat u een spion bent. Verder kunt u daar niets over vertellen (CGVS 4/7/2016, vragen 73-74). Louter de verklaring dat de mensen dit zeiden, is echter onvoldoende om het CGVS te overtuigen van de waarachtigheid van dit element. Dat u aanzien werd als een spion hebt u bijgevolg helemaal niet kunnen hard maken. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.

U beweert immers dat de echte reden dat commandant A.(...) P.(...) achter u aan zat en u per se wilde inlijven voor zijn leger is dat hij u er van verdacht "iets gehad te hebben met de Kuchi's" (CGVS vraag 71). Aangezien er weinig geloof hoeft gehecht te worden aan deze beschuldigingen van spionage, haalt dit dus ook uw gedwongen rekrutering onderuit (CGVS 4/7/2016, vraag 13). Dit wordt verder bevestigd doordat het onwaarschijnlijk is dat commandant A.(...) P.(...) - die over zo'n 300 à 400 manschappen beschikt - zoveel moeite zou doen om daar nog eentje aan toe te voegen, dan nog een ongetrainde en onervaren persoon (CGVS 4/7/2016, vragen 70-71). Dat hij bij verschillende families langsgaat of laat langs gaan om hen te overtuigen mee te vechten valt binnen de actuele context van het conflict met de

Kuchi's te begrijpen. Wel dat hij er persoonlijk alles aan probeert te doen om één specifiek persoon te dwingen mee te strijden. Deze gang van zaken is niet aannemelijk. Ook het feit dat hij zelfs nadat hij u half dood laat slaan nog terugkeert naar uw vader om u op te eisen voor zijn leger, strookt niet met de door u geschetste context en ontbeert elke logica. Eerst iemand ernstig verwonden, hem beschuldigen van spionage om hem daarna doodleuk opnieuw te vragen voor zijn leger is weinig geloofwaardig. Indien hij er werkelijk van overtuigd is dat u samenwerkt met de vijand lijkt het eerder onlogisch dat hij u - als zogenaamd onbetrouwbaar persoon - toch wilt opnemen in zijn leger.

Bovendien was hij sinds 2012-2013 de lokale commandant van de strijdkrachten. Dit betekent dat hij al minstens drie jaar de tijd had om u aan te spreken over zijn vermoedens van spionage of om u te dwingen met hem te gaan vechten (CGVS 4/7/2016, vraag 38). Hij heeft geen van beide gedaan. Nochtans had u intussen de volwassen leeftijd bereikt en zou u in principe dus klaar moeten geweest zijn om de strijd aan te binden. Er valt geen enkele logische reden te bedenken voor het feit dat hij of andere personen u daarvoor ongemoeid lieten (CGVS 4/7/2016, vragen 61-64). Dit ondergraaft uw voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering door deze commandant. Indien hij werkelijk zo op u gebeten zou geweest zijn, mag er verondersteld worden dat hij eerder al aanstalten zou gemaakt hebben om u te wijzen op uw plichten of aan te spreken over uw band met de Kuchi's. Dat dit niet is gebeurd, is nefast voor uw zelfverklaarde vrees voor vervolging.

Gezien uw tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw asielrelaas en dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U legde evenmin documenten neer tijdens uw gehoor op het CGVS, waaruit het tegendeel kan blijken.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit en verwondingen waaraan niet wordt getwijfeld door het CGVS. De medische documenten vertellen echter niets over de manier waarop u deze medische problemen hebt gekregen of wat hiervan de oorzaak is. Bovendien zijn verschillende van deze documenten onleesbaar. Ook de foto's die u voorlegt zeggen niets over uw persoonlijke vervolging. Zij zijn louter een indicatie van het terugkerend conflict in uw regio. Dient toch ook aangestipt dat Afghaanse documenten heel makkelijk via corruptie verkrijgbaar zijn, zowel in Afghanistan als daarbuiten en bijgevolg zo wie zo slechts een geringe bewijswaarde hebben (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud - waarvan u zegt afkomstig te zijn - en Markazi Behsud nauwelijks veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in de Behsud-districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's. Het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers is in beide Behsud districten laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie doch wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen in verband met de beschuldigingen van spionage en samenwerking met de Kuchi's aan uw adres onvoldoende overtuigend zijn. Zo beweert u dat ze u zien als een spion voor de Kuchi's omdat de Kuchi's in de jaren 1381 tot '83 (maart 2002-februari 2005) in uw winkel producten kwamen kopen (CGVS vragen 70-72). Dit kan echter niet beschouwd worden als een geloofwaardige reden om u te zien als iemand met banden met de Kuchi's. U zegt zelf 20 jaar oud te zijn, wat betekent dat u minstens 6 maar maximum 9 jaar oud moet zijn geweest toen de Kuchi's naar jullie winkel kwamen (CGVS 12/05/2016, vragen 14-16). Dat iemand van die leeftijd verantwoordelijk wordt gehouden voor de klanten die naar de winkel komen is absoluut niet aannemelijk. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u toen al samen met uw vader in de winkel stond. Dit is echter een onvoldoende verklaring voor het feit dat die commandant en de andere mensen u zagen als iemand die banden onderhoudt met de Kuchi's. (...) Bovendien zou eerder uw vader hierdoor problemen moeten gekregen hebben: hij was toen de verantwoordelijke van de winkel én een volwassen man. Uit uw verklaringen blijkt echter op geen enkele manier dat hij hierdoor enige problemen heeft gekend. Voordien u trouwens ook niet. Moesten deze beschuldigingen op de waarheid berusten, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u, zowel als uw vader, hier eerder problemen mee gekregen zou hebben. Dit is niet gebeurd, waardoor hier weinig belang aan gehecht hoeft te worden. De enige andere aanwijzing voor deze beschuldigingen is dat de mensen zeggen dat u een spion bent. Verder kunt u daar niets over vertellen (CGVS 4/7/2016, vragen 73-74). Louter de verklaring dat de mensen dit zeiden, is echter onvoldoende om het CGVS te overtuigen van de waarachtigheid van dit element. Dat u aanzien werd als een spion hebt u bijgevolg helemaal niet kunnen hard maken. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.

U beweert immers dat de echte reden dat commandant A.(...) P.(...) achter u aan zat en u per se wilde inlijven voor zijn leger is dat hij u er van verdacht “iets gehad te hebben met de Kuchi's” (CGVS vraag 71). Aangezien er weinig geloof hoeft gehecht te worden aan deze beschuldigingen van spionage, haalt dit dus ook uw gedwongen rekrutering onderuit (CGVS 4/7/2016, vraag 13). Dit wordt verder bevestigd doordat het onwaarschijnlijk is dat commandant A.(...) P.(...) - die over zo'n 300 à 400 manschappen beschikt - zoveel moeite zou doen om daar nog eentje aan toe te voegen, dan nog een ongetrainde en onervaren persoon (CGVS 4/7/2016, vragen 70-71). Dat hij bij verschillende families langsgaat of laat

langs gaan om hen te overtuigen mee te vechten valt binnen de actuele context van het conflict met de Kuchi's te begrijpen. Wel dat hij er persoonlijk alles aan probeert te doen om één specifiek persoon te dwingen mee te strijden. Deze gang van zaken is niet aannemelijk. Ook het feit dat hij zelfs nadat hij u half dood laat slaan nog terugkeert naar uw vader om u op te eisen voor zijn leger, strookt niet met de door u geschetste context en ontbeert elke logica. Eerst iemand ernstig verwonden, hem beschuldigen van spionage om hem daarna doodleuk opnieuw te vragen voor zijn leger is weinig geloofwaardig. Indien hij er werkelijk van overtuigd is dat u samenwerkt met de vijand lijkt het eerder onlogisch dat hij u - als zogenaamd onbetrouwbaar persoon - toch wilt opnemen in zijn leger.

Bovendien was hij sinds 2012-2013 de lokale commandant van de strijdkrachten. Dit betekent dat hij al minstens drie jaar de tijd had om u aan te spreken over zijn vermoedens van spionage of om u te dwingen met hem te gaan vechten (CGVS 4/7/2016, vraag 38). Hij heeft geen van beide gedaan. Nochtans had u intussen de volwassen leeftijd bereikt en zou u in principe dus klaar moeten geweest zijn om de strijd aan te binden. Er valt geen enkele logische reden te bedenken voor het feit dat hij of andere personen u daarvoor ongemoeid lieten (CGVS 4/7/2016, vragen 61-64). Dit ondergraaft uw voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering door deze commandant. Indien hij werkelijk zo op u gebeten zou geweest zijn, mag er verondersteld worden dat hij eerder al aanstalten zou gemaakt hebben om u te wijzen op uw plichten of aan te spreken over uw band met de Kuchi's. Dat dit niet is gebeurd, is nefast voor uw zelfverklaarde vrees voor vervolging.

Gezien uw (...) onwaarschijnlijke verklaringen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw asielrelaas en dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U legde evenmin documenten neer tijdens uw gehoor op het CGVS, waaruit het tegendeel kan blijken.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit en verwondingen waaraan niet wordt getwijfeld door het CGVS. De medische documenten vertellen echter niets over de manier waarop u deze medische problemen hebt gekregen of wat hiervan de oorzaak is. Bovendien zijn verschillende van deze documenten onleesbaar. Ook de foto's die u voorlegt zeggen niets over uw persoonlijke vervolging. Zij zijn louter een indicatie van het terugkerend conflict in uw regio. Dient toch ook aangestipt dat Afghaanse documenten heel makkelijk via corruptie verkrijgbaar zijn, zowel in Afghanistan als daarbuiten en bijgevolg zo wie zo slechts een geringe bewijswaarde hebben (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS). (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad merkt op dat *in casu* niet betwist wordt dat verzoeker afkomstig is uit de Hazara-gemeenschap in Afghanistan en dat zijn regio van herkomst, zijnde het district His-e Awal Behsud in de provincie Maidan Wardak gekenmerkt wordt door een jaarlijks weerkerend landconflict tussen Hazara's en Kuchinomaden. Er kan op basis van voormelde vaststellingen evenwel geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen volgens dewelke hij door een Hazara-commandant verdacht zou zijn van spionage en samenwerking met de Kuchi's en om die reden gedwongen gerekruteerd en mishandeld zou zijn.

Verzoeker kan vooreerst niet overtuigen wat betreft de voorgehouden redenen waarom hij door commandant A. P. en andere mensen als een spion voor de Kuchi's zou zijn gezien. De hoofdreden is er volgens verzoeker in gelegen dat hij goede zaken deed met de Kuchi's die naar zijn winkel kwamen (stuk 5, gehoorverslag, vraag 71). Nochtans zouden de Kuchi's al naar verzoekers winkel gekomen zijn sinds het (Afghaanse) jaar 1381, en dit minstens tot het moment waarop verzoeker zou zijn gevlucht (1394), zodat toch mag worden verwacht dat de vermoedens van spionage al veel langer onder de plaatselijke Hazara-bevolking leefden en bijgevolg niet kan worden ingezien waarom deze vermoedens pas in juni 2015 de aanleiding zouden hebben gevormd voor de problemen die verzoeker ertoe brachten zijn land van herkomst te ontvluchten. Gevraagd of er nog andere aanwijzingen waren voor de beschuldigingen van spionage, gaf verzoeker aan dat sommige mensen uit zijn regio zouden gezegd hebben dat hij een spion is van de Kuchi's. Verzoeker kon daaromtrent echter niets méér vertellen (stuk 5, gehoorverslag, vragen 73 en 74). In zijn verzoekschrift maakt verzoeker thans gewag van een probleem met de schapen van de Kuchi's die gestolen werden in hun regio. Aangezien de Kuchi's vaak naar verzoekers winkel kwamen, zouden ze hem hebben gevraagd of hij iets wist over de diefstal van hun schapen. Verzoeker geeft aan dat hij vermoedt dat de mannen van commandant A. P. op dat moment in de wijk waren en de Kuchi's bij hem hebben zien binnengaan. Ze zouden dit aan A. P.

hebben gemeld, waardoor A. P. er van uit zou zijn gegaan dat verzoeker nauwe banden had met de Kuchi's en dus als spion voor hen werkte. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit incident met de schapen van de Kuchi's niet eerder aanhaalde tijdens zijn procedure, hoewel hem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk gevraagd werd om meer uitleg over de geruchten dat hij een spion zou zijn (stuk 5, gehoorverslag, vraag 74). Dit element van verzoekers asielrelaas is dan ook louter *post factum* en kan om die reden thans niet meer dienstig worden aangebracht. Bovendien houdt het in het licht van het gegeven dat de Kuchi's al naar verzoekers winkel kwamen sinds het jaar 1381 geen steek dat A. P., die al sinds 1391 of 1392 commandant was van de Hazara-strijders, voor het eerst in 1395 zou zijn getipt over een bezoek van Kuchi's aan verzoekers winkel. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan het incident met de schapen van de Kuchi's niet verklaren waarom verzoeker pas heel recent verdacht zou zijn van het onderhouden van nauwe banden met de Kuchi's.

Verder werd door de verwerende partij terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat enkel verzoeker ervan beschuldigd zou zijn te spioneren voor de Kuchi's en dat verzoekers vader, die op het ogenblik dat de Kuchi's voor het eerst naar de winkel kwamen als volwassene verantwoordelijk was voor de zaak, klaarblijkelijk nooit enig probleem heeft ondervonden ten gevolge van soortelijke vermoedens in zijn hoofd. Verzoeker laat hieromtrent gelden dat verzoekers vader al een oudere man was in 1381, hetgeen volgens hem kan verklaren waarom hij niet als strijder geronseld werd. Tevens benadrukt verzoeker dat A. P. pas sinds 1392-1393 de leiding had over het Hazara-leger en dat diens voorganger mensen niet dwong om deel te nemen aan de gevechten. Dat verzoeker verantwoordelijk was geworden voor de winkel toen A. P. de leiding kreeg, verklaart volgens verzoeker waarom hij en niet zijn vader in de problemen kwam. Deze uitleg biedt evenwel geen afdoende verklaring voor het feit dat A. P. sinds zijn aanstelling als leider al minstens drie jaar de tijd had om verzoeker aan te spreken over zijn vermoedens van spionage of om hem te dwingen met hem te gaan vechten, maar dat niet blijkt dat A. P. daartoe aanstalten heeft gemaakt. Ook het argument dat hij pas op zijn dertiende in de winkel is begonnen werken, kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

In de mate dat verzoeker voormelde vermoedens van spionage voor de Kuchi's vermeld heeft als de echte reden waarom hij door commandant A. P. gedwongen zou zijn om deel te nemen aan de gevechten (stuk 5, gehoorverslag, vraag 71) maar er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij zou zijn beschuldigd van spionage door A. P., wordt ook de geloofwaardigheid van zijn gedwongen rekrutering op de helling geplaagd. De Raad is samen met de verwerende partij van mening dat het gegeven dat A. P. bij verschillende Hazara-families langs gaat of laat langs gaan om hen te overtuigen mee te vechten kan worden aangenomen binnen de actuele context van het conflict met de Kuchi's. Verzoekers suggestie dat de verwerende partij al dan niet impliciet erkent dat de mannen die op deze manier geronseld worden wellicht niet allemaal vrijwilligers zijn, kan evenwel niet worden aanvaard. Personen die zich bij het Hazara-leger aansluiten na daartoe door de mensen van A. P. te zijn overgehaald kunnen, bij gebrek aan aanwijzingen dat zij onder dwang werden overtuigd, wel degelijk als vrijwilligers worden beschouwd.

Verzoeker verwijst naar een document van UNHCR – dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet aanwezig blijkt in het administratief dossier – waarin een algemeen beeld wordt geschetst van de prevalentie van gedwongen rekruteringen door verschillende strijdende partijen in Afghanistan. In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn verklaringen omtrent zijn gedwongen rekrutering door commandant A. P. steun vinden in voormelde objectieve informatie van UNHCR, dient hij erop gewezen te worden dat algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker wijst er tevens op dat hij gelet op zijn leeftijd beantwoordt aan het profiel van 'man of fighting age' en als dusdanig een potentieel rekrut is voor de strijdende Hazara-groepering. De Raad is van oordeel dat verzoeker, mede gelet op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen met betrekking tot zijn gedwongen rekrutering door A. P., geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om te worden gerekruteerd voor de strijd met de Kuchi's. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen niet volstaan.

Het gegeven dat verzoeker deel uitmaakt van de Afghaanse Hazara-gemeenschap en dat deze gemeenschap in Afghanistan gevisieerd en gediscrimineerd wordt door de taliban omwille van hun geloof en etnische achtergrond staat *in casu* niet ter discussie. Verzoekers administratief dossier bevat evenwel geen concrete elementen op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij omwille van zijn etnische of religieuze identiteit vervolgd wordt in zijn land van herkomst of aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker van mening is dat hij met nauwkeurigheid geantwoord heeft op alle vragen die betrekking hadden op zijn regio, het gewapend conflict tussen de Hazara's en de Kuchi's, de rekrutering van mantschappen, de taliban en zijn gemeenschap, neemt niet weg dat hoger gebleken is dat verzoekers betoog geen afbreuk vermag te doen aan de door de Raad overgenomen concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet volhouden dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas is het betoog omtrent het gebrek aan bescherming door de overheid niet dienstig.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde het district His-e Awal Behsud in de provincie Wardak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud - waarvan verzoeker zegt afkomstig te zijn - en Markazi Behsud nauwelijks veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in de Behsud-districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's. Het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers is in beide Behsud districten laag.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in het district His-e Awal Behsud in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district His-e Awal Behsud in de provincie Wardak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet langer actueel of correct zou zijn. Hij voert slechts aan dat de motivering dienaangaande niet draagkrachtig is in het licht van de niet betwiste feiten dat verzoeker tot de Hazara-gemeenschap behoort en afkomstig is uit een regio waar een aanhoudend landconflict plaatsvindt tussen de Hazara's en de Kuchi's. De Raad wijst verzoeker erop dat het jaarlijks terugkerend conflict tussen de Hazara's en de Kuchi's in rekening werd genomen in voormelde veiligheidsanalyse, maar dat dit conflict niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan

te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in het door het conflict getroffen gebied een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vordert in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en het dossier wordt teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF